

PUNT DE VISTA

Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors. També l'editorial, que és fruit del debat entre l'equip de direcció.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

HERMES COMUNICACIONS SL

President Editor: Joan Vall Clara. Vicepresidents: Jordi Grau i Jordi Molet. President del Consell Assessor: Emili Gispert. Administració: Carme Bosch. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats i Eduard Vilacé. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Serveis: Lluís Carma. Webs i sistemes: Josep Madrenas.

De set en set

Imma Merino

Marilyn

Com que ens construïm un relat sobre la pròpia vida, suposo (o imagino) que el fet d'haver nascut el mateix any en què va morir Marilyn ha definitivatment l'interès (i no em fa res dir que l'estima) que sento per aquesta actriu. He dit "actriu" perquè és el que va voler ser, esmerçant-s'hi, en contra de tot i de tothom que l'ha reduït a un "objecte eròtic". Simpatitzant-hi, crec en el que va afirmar en una entrevista a la revista *Life*: "Un símbol del sexe es converteix en un objecte. I no m'agrada ser un objecte." Veient-la o recordant-la en les pel·lícules en què hi és present (no només a l'última, *The Misfits*, amb una veritat dramàtica palpitant-hi la mort que poc després també va encalçar Clark Gable i Montgomery Clift, sinó en qualsevol comèdia) sempre hi he apreciat una actriu meravellosa.

El cas és que si escric sobre Marilyn Monroe és amb el pretext que l'1 de juny (dos dies abans d'aparèixer aquest article) va complir-se el centenari del seu naixement. O potser hauria de dir que el de Norma Jean, el nom real al qual va apel·lar Bob Dylan en escriure un poema, *Who Killed Norma Jean*, publicat al *The New Yorker* un any després de la mort de l'actriu. Qui va matar-la? Hollywood, els mitjans de comunicació, el públic, els homes que van utilitzar-la. Tanmateix, no puc veure-la només com una víctima pensant en les seves imatges fulgurants, on a la vegada, estranyament, es pot sentir què va dir-ne el gran crític José Luis Guarner: "Podria argüir-se raonablement que Marilyn va ser un fantasma. Cadascuna de les seves successives aparicions al cinematògraf ens la va revelar cada cop més evanescent, més immaterial, fins que un dia va esfumar-se en una engegadora llum blanca."

EDITORIAL

Lleó XIV i l'ocasió perduda per al català

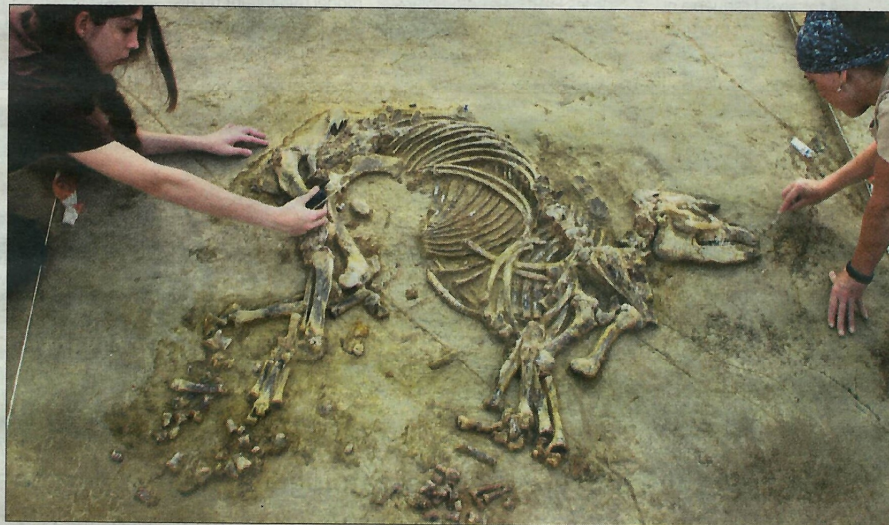
Les primeres paraules del papa Lleó XIV a la Sagrada Família de Barcelona, el 10 de juny, les pronunciarà en català. Concretament, seran: "En el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant. La pau sigui amb vosaltres." Les dirà en la llengua pròpia de Catalunya de manera simbòlica, tot i que, segons consta al missal de l'ofici que presidirà, el català perdrà després tot protagonisme i algunes parts destacades de la celebració, com ara l'Evangeli, seran en castellà. Lleó XIV començarà així de manera simbòlica, però Catalunya, i el català, que hem de recordar un cop i un altre que n'és la llengua pròpia, necessiten alguna cosa més que gestos simbòlics. I encara més en aquest cas, quan la visita del papa tindrà com a acte central la be-

nedicció de la torre de Jesucrist de la Sagrada Família, l'obra monumental i més ambiciosa d'Antoni Gaudí, l'arquitecte que –potser tampoc ningú ho ha explicat al pontífex– va ser arrestat, l'11 de setembre del 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, per haver-se negat a parlar en castellà davant dels policies després que li privessin l'entrada a missa a l'església dels Sants Just i Pastor. Aquest és només un dels exemples d'un Gaudí que va defensar sempre la seva catalanitat.

La dimensió internacional que tindrà la visita del papa a Barcelona i la inauguració de la torre d'un dels monuments més visitats del món serà excepcional. El món sí que ens mirarà, però aquest altaveu en favor del català

quedarà anorreat. La poca rellevància que tindrà durant la visita només es pot veure com un menysteniment cap a la terra que l'acull. I encara més si ho comparem amb la de l'any 2010 de Benet XVI, que sí que va donar més pes al català. Que Lleó XIV no en faci ara un ús més extensiu no depèn exclusivament del Vaticà: les autoritats polítiques catalanes, que tant s'omplen la boca lloant els bons resultats del Pacte Nacional per la Llengua, tenen ara una ocasió d'or per fer valer el català, truncant a les portes a què hagin de trucar per fer que els parlaments del papa a Barcelona ressonin al món amb la llengua pròpia. En cas contrari, només es podrà veure com una ofensa, no només a la memòria de Gaudí, sinó sobretot als catalans.

L'editorial d'avui ha estat debatut per Carina Filella, Francesc Espiga, Susanna Oliveira, Anna Balcells, Irene Casellas, Lluís Simón, Teresa Márquez, Pere Bosch i Francesc Muñoz.

La foto

Trobada a Caldes de Malavella. Les excavacions al jaciment prehistòric del Camp dels Ninots de Caldes de Malavella (Selva) han posat al descobert l'esquelet de cria de tapir del Pliocè més complet d'Europa. D'una edat aproximada de dotze mesos, va viure en aquest indret fa uns 4 milions d'anys, quan la zona l'ocupava un llac volcànic. És el setè exemplar d'aquest herbívor que s'ha trobat al jaciment

■ XAVIER PI / ACN

Keep calm

“Y ou're fucking crazy” (“estàs refotudament boig”, traduït al català), publiquen als Estats Units que li va etzibar Donald Trump a Benjamin Netanyahu. Ajuda molt a centrar la qüestió que algú de tan dubtós capteniment com Donald Trump es refereixi al primer ministre israelià en aquests termes.

El que hem de veure... L'home taronja, dotat d'un equilibri emocional exemplar, dient-li boig a qui l'ha arrossegat a la guerra contra l'Iran, el Líban i tot govern que es resisteixi a les ànsies expansionistes d'un estat d'Israel regit per irresponsables supremacistes que encara volen anar més enllà de

Refotudament bojos

Toni Romero Estanyol

la definició del 1947. En l'editorial d'ahir ens preguntàvem qui podia parlar els peus a Netanyahu. Era gairebé una interrogació retòrica i no han passat ni 24 hores per constatar-ho. En l'exabrupte telefònic de Trump hi ha implicat que ni vol ni sap (i ens hauríem de preguntar si pot) aturar qui li ha estat insufflant poder amb el seguidisme cec que ha practicat de tot el que ha dit i ha fet el govern hebreu.

El retret de Trump arriba perquè els atacs israelians a Beirut o a l'Iran dinamiten les negociacions d'alto el foc. Que Trump hagi trobat dos dits de seny és molt suposar. Més aviat s'ha adonat que l'espiral actual no portarà

res de bo als seus interessos i, en segon terme, als interessos dels Estats Units. De l'alterada conversa també s'han filtrat altres retrets: “Series a la presó si no fos per mi. Ara tothom t'odia, tothom odia Israel pel que estàs fent.” Potser Trump no pot, ni vol, ni sap, deixar de ser arrossegat per Netanyahu però, avesat com està a interferir en tot i per tot, té una manera de canviar el curs de les coses: el 27 d'octubre hi ha eleccions a Israel (si no les avancen) i una reprovació dels partits que ara formen el govern podria fer desescalar el conflicte. O com a mínim a això ens aferrarem. Tant de bo que n'hi hagi un de menys boig que l'altre.